

[Ivar Hansen.]

retning, og det skal ikke komme ministeren til skade.

Jeg husker, at vi i trafikudvalget i sidste samling drøftede luftfartslovens § 59, som vedrører private flyvepladsers virksomhed, og hvor den gældende formulering jo siger, at trafikministeren kan give nærmere forskrifter for tilladelser og for private flyvepladsers virksomhed og drift i øvrigt. Vi fik det svar i trafikudvalget, at det ikke havde været hensigten fra lovgivernes side, da denne paragraf blev indsat, i og for sig at lægge egentlige begrænsninger på aktiviteten, hvad angår private flyvepladser – i hvert fald hvis der var taget hensyn til de begrænsninger, som anden lovgivning sætter.

Nu møder trafikministeren så frem med, hvad jeg vil kalde for en tydeliggørelse af § 59. Man kan måske stille et spørgsmål ved, om det er en rigtig fremgangsmåde, at den, der påtænker at åbne en ny privat flyveplads, først skal gå til den centrale myndighed og bede om udtalelser. Det sædvanlige er vel nok, at man i første omgang henvender sig til de lokale myndigheder.

Vi har altså nok nogle spørgsmål at stille i den forbindelse, men jeg vil gerne sige til trafikministeren, at vi, sådan som lovforslaget foreligger, møder frem med en positiv holdning til at nå et resultat på dette grundlag.

Hvad angår det andet punkt i lovforslaget, forhøjelse af forsikringsgrænsen, sagde vi også i sidste samling, at det så vi gerne gennemført snarest, og det er vi stadig væk parat til.

Glensgård (FP):

Ministerens handlemåde i denne sag kunne givetvis indbringe en eller anden pris fra en kulturfond. Det er helt givet, at det er noget hokusmakværk, der nu er kommet frem. Et flertal i folketinget sagde til ministeren i en beretning afgivet den 3. juni 1976, at man fandt, at den bemyndigelse, ministeren havde, var rimelig, den var rigtig, og man fandt, at der ikke skulle ske noget som helst i denne lovgivning. Man sagde: § 59 er udmærket. Nu kommer ministeren og siger: jeg er meget skuffet over jer, at I ikke ville følge mig, det må jeg tage til efterretning, men for at jeg nu ikke skal gå hen og tabe ansigt udadtil, vil I så ikke godt være så venlige over for mig at acceptere, at min bemyndigelse nu vedtages i folketinget? Det er jo det rene galimatias.

Konsekvensen er simpelt hen, at vi kan risikere om $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ år, at ministeren kommer løbende til folketinget igen og siger: ja, nu er der altså sket det, at den bemyndigelse, jeg egentlig havde, men som blev udformet i en lov, den er vi nødt til at ændre, fordi der er et lille punkt, som vi har fundet det forkert at administrere efter. Bemyndigelser er i visse tilfælde selvfølgelig en rimelig ting, og i hvert tilfælde er bemyndigelsen i denne sag ganske rimelig. Men ministeren er bange for at tabe ansigt. Jeg skal love ministeren, at der er andre sager, hvor der er større mulighed for det end i denne lille sag.

Vi mener ikke, det er rimeligt, at der nu i § 59 og de efterfølgende paragraffer skal ske en formaliseret lovgivning på området. Det er jo det rene pjat. Vi ønsker ikke at acceptere, at ministeren nu kommer og siger til folketinget, om ikke godt vi vil hjælpe ham med at drive hans ministerium. Det er hans ansvar, og gør han det ikke godt nok, så skal vi nok komme efter ham. Derfor ønsker vi ikke at være medvirkende til at få denne lovgivning gennemført.

Det er klart, at den sidste del af lovforslaget, som et flertal for øvrigt har tilsluttet sig i betænkningen, ønsker vi at gennemføre, men ministeren kunne såmænd godt have sparet sig at fremsætte lovforslag nr. 99.

Ministeren har jo i en lang række andre tilfælde – senest ved sin stedfortræder i denne sag i sidste uge – sagt, at det var helt urimeligt, at man skal diskutere den ene del af lovforslaget, når der nu fra ministeren kom et samlet lovforslag, som inddrog to forskellige komplekser. Dengang sagde vi, at vi fandt det urimeligt, at man ikke blot gennemførte det, som et enig folketing var enig med ministeren i.

Nu kommer ministeren som sagt og foreslår ændring af denne § 59, og derfor skuffer det mig selvfølgelig, at man hører f. eks. partiet venstre nu stille sig positivt over for ministerens tanker, fordi partiet venstre sagde i en flertalsudtalelse den 3. juni 1976:

»Et flertal (venstres, fremskridtspartiets, det konservative folkepartis, kristeligt folkepartis og centrum-demokraternes medlemmer af udvalget) anfører, at udvalgsbehandlingen af lovforslaget ved spørgsmål til ministeren for offentlige arbejder, dennes besvarelser heraf samt henvendelser udefra har bekræftet den indstilling vedrørende spørgsmålet om nødvendigheden af denne lovgivning, hvad angår kapitel 6, som ordførerne for flertallet gav udtryk